

Jure Jakob

Pesmi

Štirje poskusi za dvojino

1.

Pridi z golimi sencami pridi temna
med poletnim drevjem sklonjenim
z vonjem v stopinjah pridi
da me bo vleklo kot žival v čredi
pridi z vencem ali brez
z bršljanom v ožilju ali z lovorom
v očeh
pridi nama v kri ki ji jo spuščava
v čakalnici razdalje
pridi zadnjič
če že nočeš priti prvokrat

2.

Nežno me odlomi kos kruha
in me použij
globoko v tebi te bom čuval
in pestoval najine drobne klice
nežno me čuti in sleci tenko skorjo
z vzhajajočega trebuha
pripravljen sem da si postrgaš po prepokani lupini
in iz belih opeklin zamesiš nove hlebce

ki jih boš s črnilom povila v papir
 kamor sva se izlistala
 za hip
 potem se zbriši kakor se briše sipina
 v nove gube molka
 se zvrtinči nežno bela moka
 s pripravljenostjo kvasa ki je ostal v tebi

3.

Pod kožo krvavijo žile
 prisloni se in čuti
 kako je če si
 prekrvavljeno
 vase uvozljan
 prisloni in poslušaj
 oddaljevanje rečnih strug
 poslušaj ledenike ki se lomijo
 v rdečo skorjo
 vse pod kožo vse
 nevidno me poslušaj
 ko ti govorijo kaplje
 tekočine
 kje si ko ti sikajo
 nemočno pod povrhnjico
 krvavitve ki te odnašajo
 na mestu
 sva
 pod kožo se nama dogaja
 pod lupino se sipljeva
 ko si prisluškuješ
 ti grmi kot slap
 na kateri strani sva
 prekrvavljeno
 vase uvozlana
 kri

4.

Ujetnik

v ujetnikovem jeziku

hrapavo meso se liževa po straneh

med stenami jezika

prasketajo zublji

s katerimi jetnišnica boža

po prostorih svojih dvojnih sten

kjer si redki nepobegli ujetniki

z ustnami sesamo ključe

da so mehki voljni voskavi

v čakanju ko se razmika čas

jih predamo redkim novim

žilam ki jih čaka vosek v ključu

in rastemo potešeni z veliko žejo

ker je vosek kakor voda večen in vsepovsod

najbolj

v ujetnikovi kapniški ujetosti

Dvakrat izdvojena

V tišini sva, dva, vedno dva.

Zdi se, kot da je oddaljenost čudna glasba,

ki spi v šibko pleteni glavi prostora,

in čas je počasi, skozi zobe, momlja.

Sliši se kot približevanje, toda v resnici

se ne bliža: gosti se.

Ko stegnem roko proti njej,

mi zavalovijo žile in zaprosijo, naj se umakne,

morilsko dišim. Zato se bojim nežnosti,

ki mi jo vleče iz koticov oči, uperjenih vanjo.

Grozno je, ker ona ne ve, ker nihče ne ve.
 Razen diha, ki je ločen od pljuč, diha,
 ki drži šivanko, zalesketano med ljudi,
 da bi oznanjalo žalost in mirno upanje,
 trdo skrito v redke vbode.

Vrata se zapirajo in trkanje v stari uri,
 Vzidani v nas, duši svoj odmev. Ves napor,
 ki me svetli, ko padam, je trganje
 mesa s kosti, da se sprostijo pojoči
 curki medenine, nastrgane skozi čas.
 Medene snovi, ki v strasti zvija kače,
 ki levom razširja potne pore
 in ki v sebi grize prah sonca,
 tega božjega izgubljenca.
 Napor dihanja, ki ubija tako dolgo,
 kot je dolgo življenje. Ki tiša
 zaljubljene premike krvi in se oprezno
 plazi skozi zamolčana vprašanja, skozi trepalnice
 nad voščeno belino beločnice, razlite.
 Ki pljuča zaobljublja škrgam
 in naju vodam, iz katerih
 sva se dvakrat izdvojila
 in ki sva jih morala, morala
 popiti.